

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně A.H.**, bytem ..., adresou pro doručování ..., zastoupené JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem Domažlice, Paroubkova 228, proti **žalovanému Plzeňským městským dopravním podnikům, a.s.**, se sídlem Plzeň, Denisovo nábřeží 920/12, zastoupenému Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem, se sídlem Plzeň, Šafaříkovy sady 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2016, sp.zn. 75/EÚ/sml/PMDP/16,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2016, sp.zn. 75/EÚ/sml/PMDP/16, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Františka Grznára, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2016, sp.zn. 75/EÚ/sml/PMDP/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým představenstvo žalovaného rozhodlo o stížnosti žalobkyně proti postupu při vyřizování žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*zákon*“

o svobodném přístupu k informacím“), evidované pod číslem 75/EÚ/sml/16 tak, že postup povinného subjektu potvrdilo a stížnost žalobkyně na postup při vyřizování její žádosti ze dne 26.2.2016 odmítlo.

II. Žaloba

Žalobkyně v části žaloby uvozené slovy „*I. Geneze věci*“ uvedla, že dne 17.1.2016 podala elektronicky žalovanému žádost o poskytnutí informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím týkající se prostředků vynaložených na výstavbu vozovny. Žádost o informaci zaslala žalobkyně na e-mailovou adresu pmdp@pmdp.cz, která je jako oficiální e-mailová adresa uvedena na webových stránkách žalovaného jako adresa elektronické podatelny určená k podávání žádostí o informace. Žalovaný zaslal žalobkyni výzvu ze dne 18.1.2016, č.j. 75/EÚ/sml/PMDP/16, k doplnění žádosti o informace s tím, že žalobkyně nedodržela podmínky pro podání žádosti dle čl. Směrnice PMDP, a.s. č. 3/2013, bod 5.1. písm. c), kdy žádost žalobkyně neobsahuje veškeré náležitosti – elektronicky zaručený podpis. Z tohoto důvodu žalovaný vyzval žalobkyni, aby žádost doplnila o elektronicky uznávaný podpis s poučením, že nevyhoví-li žalobkyně výzvě, žádost bude žalovaným odložena. Následně žalovaný vydal konečné rozhodnutí - odložení žádosti o poskytnutí informace, o němž se žalobkyně dozvěděla až z napadeného rozhodnutí představenstva žalovaného, když rozhodnutí prvoinstančního orgánu nebylo žalobkyni ke dni podání této žaloby řádně doručeno, rovněž jí nebylo doručeno ani sdělení žalovaného o vydání takového rozhodnutí. Žalobkyně před podáním této žaloby využila dále dostupných opravných prostředků, kdy v zákonné lhůtě podala proti postupu povinného subjektu stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, na kterou reagoval žalovaný tak, že postup prvoinstančního orgánu potvrdil jako správný a odmítl stížnost žalobkyně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně ani přes dodatečnou výzvu žalovaného nesplnila všechny náležitosti požadované zákonem, když prvotní žádost žalobkyně o informace nebyla opatřena elektronickým podpisem. Žalovaný odkazuje v odůvodnění rozhodnutí na příslušná ustanovení zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví a spisové službě“).

V částech žaloby uvozených slovy „*II.*“ a „*III. Napadené rozhodnutí*“ žalobkyně uvedla, že má za to, že žádost o informace nemusí být opatřena elektronicky uznávaným podpisem, a dále má za to, že žádost o informaci obsahovala všechny náležitosti požadované zákonem o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, kdy toto rozhodnutí lze považovat za konečné a není proti němu již v rámci zákona o svobodném přístupu k informacím či zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), přípustný žádný opravný prostředek. Proto žalobkyně proti tomuto nezákonnému rozhodnutí brojí touto žalobou. Napadené rozhodnutí lze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), jež lze napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu (srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2008, č.j. 9 As 76/2007-52), kdy v případě, že prvoinstanční orgán a žalovaný ve věci ke stížnosti žalobkyně nebyl nečinný a vydal předmětná rozhodnutí (byť jsou nesprávná), nemůže jít o nečinnost žalovaného. Napadené

rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno e-mailem dne 8.4.2016. Žalovaný je povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (veřejnou institucí) a je ve věci pasivně legitimován, kdy pro stručnost žalobkyně poukazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, sp. zn. 1 As 114/2011. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2016, sp.zn. 75/EÚ/sml/PMDP/16, v plném rozsahu.

V části žaloby uvozené slovy „*IV. Žalobní body*“ žalobkyně pod bodem 1) uvedla, že prvním zásadním bodem žaloby je skutečnost, že žalovaný i prvoinstanční orgán, ačkoliv žádost o informace obsahovala všechny zákonné náležitosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím, tuto řádně a postupem dle zákona o svobodném přístupu k informacím nevyřídil a žalobkyni tak de facto odmítl protiústavním a nezákonným postupem poskytnout požadované informace či nařídil prvoinstančnímu orgánu, aby tento požadované informace poskytl. Náležitosti písemné žádosti o informaci stanoví § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa. Výčet náležitostí žádosti je přitom uzavřený, čemuž svědčí § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, který taxativně stanoví, která ustanovení správního řádu jsou použitelná při postupu dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný v rozporu s výše uvedenými ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím dovedl, že podstatnou náležitostí žádosti o informace je také zaručený elektronický podpis žadatele a žádost o informaci odmítl akceptovat, kdy vydal rozhodnutí o potvrzení postupu prvoinstančního orgánu. Žalobkyně má za to, že podpis (a to ani zaručený elektronický v případě, že je žádost podávána elektronicky) není podstatnou náležitostí žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Vyřizování žádostí o informace je založeno na značně nižší míře formalismu než běžné správní řízení. Takové řízení je s ohledem na svou podstatu ovládáno zjednodušenými pravidly, neboť jeho primárním cílem je transfer požadovaných informací od povinného subjektu k žadateli. Postupy upravené správním řádem se v něm uplatňují velmi omezeně, a to taxativním vymezením v § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Smyslem náležitostí je identifikace žadatele tak, aby mu mohly být informace poskytnuty. Žalobkyně má za to, že její žádost všechny zákonné náležitosti v tomto smyslu zcela splňovala, kdy žádost obsahovala úplnou identifikaci žadatele, poštovní a elektronickou adresu pro doručování a žádost byla zaslána na elektronickou adresu podatelny žalovaného (pmdp@pmdp.cz), kterou tento sám zveřejnil na svých webových stránkách. Navíc žalovaný před vydáním rozhodnutí s žalobkyní komunikoval písemně, žalobkyně si vyzvedávala listinné zásilky adresované jí žalovaným, tudíž žalovaný nemohl mít pochyb o totožnosti žalobkyně a věděl, s kým jedná. Žalobkyně v tomto směru odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2013, č.j. 8 Ans 15/2012-34, kde soud dospěl v obdobné situaci k závěru, že žádost o informaci nemusí být opatřena zaručeným elektronickým podpisem, a rovněž tak na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.12.2012, č.j. 8 A 52/2012-47, kdy soud uzavřel, že „*na iniciální úkon žadatele, tedy na podání žádosti o poskytnutí informací a její přijetí povinným subjektem, se však ust. 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje, neboť tyto úkony nelze podřadit ani pod odvolací řízení, ani pod*

rozhodování o odmítnutí žádosti. Soud tedy své úvahy uzavřel s tím, že jakkoliv je zřejmé, že na podání opravného prostředku proti rozhodnutí povinného subjektu se vztahuje ust. § 37 odst. 4 správního řádu, a takové podání tedy musí být opatřeno elektronickým podpisem, na samotné podání žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím tato povinnost nedopadá. Žadatel tedy není povinen svou žádost, činí-li ji prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací, opatřit elektronickým podpisem, a povinný subjekt ji nemůže z důvodu absence takového podpisu odmítnout.“. Žalobkyně k tomu dále dodává, že žalovaný svým postupem v dané věci namísto, aby naplnil smysl a účel zákona a celé řízení odformalizoval, naopak řízení zatížil nepřipustným formalismem. Žalobkyně má za to, že žalovaný tímto nezákonným a neústavním postupem odírá informace žalobkyni poskytnout, kdy postup žalovaného je porušením čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny základních práv a svobod.

Pod bodem 2) žalobkyně konstatovala, že další závažnou námitkou (žalobním bodem) je skutečnost, že povinný subjekt nepřipustně uložil žalobkyni povinnost ve sféře veřejného práva toliko na základě své interní směrnice, nikoliv na základě zákona a v jeho mezích, jak předpokládá Listina základních práv a svobod. Dle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „*povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod*“. Žalobkyně uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím (jak již je uvedeno výše) povinnost opatřovat žádost o informaci podpisem, resp. zaručeným elektronickým podpisem nestanoví. Ukládal-li povinný subjekt výzvou žalobkyni povinnost, aby opatřila žádost o informaci zaručeným elektronickým podpisem na základě směrnice akciové společnosti, a to pod sankcí odložení žádosti o informaci, jde o zásah do základních lidských práv žalobkyně (práva na informace) a zároveň o závažné porušení Listiny základních práv a svobod (čl. 4 odst. 1). Směrnice akciové společnosti nemůže navenek ukládat povinnosti účastníkům řízení ve správním (nebo jemu obdobném) řízení. Nezákonnost nebyla odstraněna ani k opravnému prostředku, jež podala žalobkyně.

Pod bodem 3) žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je učiněno na základě odkazu na nesprávné právní předpisy - žalovaný na daný případ aplikoval nesprávné právní předpisy, kdy navíc žalovaný použil nepřipustné analogie. Ani odkazy žalovaného na konkrétní ustanovení zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), a zákon o archivnictví a spisové službě neobstojí, když žalobkyně se nemůže s touto argumentací ztotožnit, kdy považuje výklad žalovaného v rozporu s čl. 2 odst. 2, 3 a čl. 17 odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod. Zákon o svobodném přístupu k informacím je lex specialis pro oblast poskytování informací oprávněným subjektům. Tento zákon jako lex specialis připouští jen omezenou aplikaci správního řádu (§ 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím), kdy na oblast poskytování informací lze aplikovat pouze zákon o svobodném přístupu k informacím a omezeně v některých otázkách správní řád. Nelze však ve sféře veřejného práva aplikovat nad rámec stanovený zákonem (zde zákonem o svobodném přístupu k informacím) jakýkoliv jiný předpis či snad používat ve veřejném právu analogii, jak to zde činí žalovaný. Už jen ze shora uvedených důvodů je argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávná. Jak již žalobkyně uvedla výše, postup dle zákona o svobodném přístupu k informacím není běžným správním řízením, jde zejména o transfer informací od povinného subjektu k žadateli, který má být v demokratickém právním státě co nejvíce odformalizován,

k čemuž se přiklání jak zmíněná judikatura, tak doktrinální výklady. I proto není možné na podání žádosti o informace pohlížet jako na úkon v běžném správním řízení a aplikovat na něj žalovaným zmíněné právní předpisy. Rovněž je hrubou chybou prvoinstančního orgánu, že tyto předpisy nepřipustnou analogií zahrnul do své interní směrnice rovněž pro oblast poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a žalovaný postup správního orgánu v daném řízení potvrdil.

Pod bodem 4) žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je stiženo jinými vadami, které způsobují jeho nesprávnost. Jde zejména o tyto závažné vady: rozhodnutí nesplňuje základní náležitosti rozhodnutí dle § 68 správního řádu - v rozhodnutí nejsou uvedena právní ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterých žalovaný rozhodoval, není úplně a správně označen účastník řízení - fyzická osoba musí být označena jménem, datem narození a bydlištěm tak, aby byla jednoznačně identifikovatelná; není vymezena výroková část, kdy je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví, že žalovaný měl podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím ke stížnosti žalobkyně postup povinného subjektu toliko potvrdit, kdy v rozhodnutí je uvedeno zmatečně, že žalovaný postup povinného subjektu potvrdil a zároveň stížnost žalobkyně odmítl; napadené rozhodnutí postrádá jakékoliv argumentační úvahy a vypořádání se s námitkami žalobkyně. Jde tak o rozhodnutí absolutně nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že nebyl nečinný, tj. že žaloba byla podána zcela nedůvodně. Stejně jako v jiných identických případech vyzval žalovaný žalobkyni prostřednictvím svého přípisu o doplnění její žádosti o elektronický zaručený podpis. Z dostupných soudních rozhodnutí vyplývá, že tak učinil po právu. Zároveň byla žalobkyně upozorněna, že pokud nevyhoví výzvě do 30 dnů od jejího doručení, žádosti o poskytnutí informace budou odloženy. Vzhledem k tomu, že na základě výzvy povinného subjektu žalobkyně své žádosti o informaci nedoplnila, povinný subjekt žádosti o poskytnutí informací dle § 14 odst. 5 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím odložil. Odložení žádosti o poskytnutí informací odůvodnil povinný subjekt tím, že přijímá a vyřizuje doručené dokumenty v rámci výkonu agendy spisové služby prováděné na základě zákona o archivnictví a spisové službě, neboť povinný subjekt je veřejnoprávním původcem uvedeným v § 3 odst. 1 písm. h) předmětného zákona, coby právnická osoba založená územním samosprávným celkem. K používání elektronické pošty jsou stanovena jednoznačná pravidla zákonem o elektronickém podpisu, a to v § 11 odst. 1, dle kterého *„k podepisování nebo označování dokumentu v podobě datové zprávy, jehož prostřednictvím se činí úkon vůči ... c) právnické osobě zřízené zákonem, zřízené nebo založené státem, územním samosprávným celkem nebo právnickou osobou zřízenou zákonem, ... lze použít pouze uznávaný elektronický podpis nebo uznávanou elektronickou značku.“* Uznávaným elektronickým podpisem se rozumí zaručený elektronický podpis založený na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb a obsahujícím údaje, které umožňují jednoznačnou identifikaci podepisující osoby. Elektronickým podpisem je údaj v elektronické podobě, který je připojen k datové zprávě

nebo je s ní logicky spojen a slouží jako metoda k jednoznačnému ověření identity podepsané osoby ve vztahu k datové zprávě. Zaručený elektronický podpis splňuje následující požadavky: a) je jednoznačně spojen s podepisující osobou, b) umožňuje identifikaci podepisující osoby ve vztahu k datové zprávě, c) byl vytvořen a připojen k datové zprávě pomocí prostředků, které podepisující osoba může udržet pod svou výhradní kontrolou, d) je k datové zprávě, ke které se vztahuje, připojen takovým způsobem, že je možno zjistit jakoukoliv následnou změnu dat.

Žalovaný své vyjádření doplnil o „*aktuální odkaz na judikaturu*“, když soudy předložil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2010, č.j. 1 Ans 5/2010-172.

IV.

Replika žalobkyně

Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného uvedla, že podstatou vyjádření žalovaného je argumentace v tom směru, že v případě žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím oprávněně při podání žádosti požadoval podání žádosti se zaručeným elektronickým podpisem dle speciálních právních předpisů, a to zákona o elektronickém podpisu a zákona o archivnictví a spisové službě. Žalovaný argumentuje de facto v tom směru, že tyto předpisy jsou vůči zákonu o svobodném přístupu k informacím předpisy speciální, a proto z nich vychází při posuzování žádostí o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně se nemůže s touto argumentací ztotožnit, kdy považuje výklad žalovaného v rozporu s čl. 2 odst. 2, 3 a čl. 17 odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod. Zákon o svobodném přístupu k informacím je lex specialis pro oblast poskytování informací oprávněným subjektům. Tento zákon jako lex specialis připouští jen omezenou aplikaci správního řádu (§ 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím), kdy na oblast poskytování informací lze aplikovat pouze zákon o svobodném přístupu k informacím a omezeně v některých otázkách správní řád. Nelze však ve sféře veřejného práva aplikovat nad rámec stanovený zákonem (zde zákonem o svobodném přístupu k informacím) jakýkoliv jiný předpis či snad používat ve veřejném právu analogii, jak to zde činí žalovaný. Už jen ze shora uvedených důvodů je argumentace žalovaného nesprávná. Jak již žalobkyně uvedla v samotné žalobě, postup dle zákona o svobodném přístupu k informacím není běžným správním řízením, jde o transfer informací od povinného subjektu k žadateli, který má být v demokratickém právním státě co nejvíce odformalizován, k čemuž se přiklání jak zmíněná judikatura, tak doktrinní výklady. I proto není možné na podání žádosti o informace pohlížet jako na úkon v běžném správním řízení a aplikovat na něj žalovaným zmíněné právní předpisy. Rovněž je hrubou chybou žalovaného, že tyto předpisy nepřipustnou analogií zahrnul do své interní směrnice rovněž pro oblast poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nad rámec výše uvedeného lze rovněž uvést, že žalovaný nemohl mít pochybnosti o identitě žalobkyně, kdy žadatelce před vydáním meritorního rozhodnutí zaslal ve věci jednak výzvu k doplnění žádosti o informaci a jednak rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Povinný subjekt tak bezpochyby věděl, s kým jedná, a mohl tak žádost žalobkyně věcně vyřídit. K tomu však nedošlo. V tomto směru došlo rovněž k porušení základních zásad v činnosti správního orgánu, a to zejména v porušení zásad zakotvených v § 4 odst. 1, 4 a § 6 odst. 1, 2 správního řádu. Žalobkyně závěrem shrnuje, že celé řízení ze strany žalovaného bylo od počátku velmi chaotické. Žalovaný nejen že nepostupoval při

rozhodování dle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale nedodržel ani základní dikci správního řádu o tom, jak má vypadat rozhodnutí ve věci (§ 68 správního řádu), nevydával odpovídající rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím (zde žalobkyně poukazuje na odůvodnění žaloby), a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, kdy trpí vadami.

V.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Otázkou spornou mezi účastníky řízení se již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

V rozsudku ze dne 31.3.2013, č.j. 8 Ans 15/2012-34, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„způsob podávání žádostí o informace je upraven v § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle prvního odstavce tohoto ustanovení se žádost o poskytnutí informace podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací. Zákon o svobodném přístupu k informacím tedy obsahuje vlastní úpravu formy, ve které lze informace požadovat a nestanoví v tomto ohledu žádné zvláštní formální požadavky. Rovněž nevyžaduje, aby byla žádost podaná elektronicky současně opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Přístup k informacím má být co nejméně komplikovaný. O informace lze žádat i ústně, zákon nestanoví, že ústní žádost musí být současně zaznamenána v protokolu. Dostatečné identifikační údaje žadatele o informaci jsou potřebné především k tomu, aby povinný subjekt věděl, komu má požadované informace poskytnout, resp. s kým má komunikovat, pokud informace zcela nebo zčásti neposkytne“.*

V rozsudku ze dne 30.3.2016, č.j. 6 As 21/2016-42, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„dosavadní judikatura vychází z toho, že elektronický podpis není nezbytnou náležitostí žádosti podávané podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2013 č. j. 8 Ans 15/2012-34). Ve stejném duchu se nesou i závěry nejaktuálnější odborné literatury (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1256 s., str. 651-652). Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od této názorové linie odchýlit, a ztotožnil se proto v této otázce s názledelem krajského soudu. Jestliže tedy byla žádost skutečně doručena na adresu elektronické podatelny stěžovatelky, pak výzva stěžovatelky k doplnění žádosti o informace podané formou datové zprávy o elektronický podpis byla nezákonná“.*

Soud se se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud, zcela ztotožňuje.

Dospěl-li žalovaný v napadeném rozhodnutí pro účely zákona o svobodném přístupu k informacím k závěru, že „*k podepisování nebo označování dokumentu v podobě datové zprávy, jehož prostřednictvím se činí úkon vůči právnické osobě zřízené zákonem, zřízené nebo založené státem, územním samosprávným celkem nebo právnickou osobou zřízenou zákonem, lze použít pouze uznávaný elektronický podpis nebo uznávanou elektronickou značku*“, je nezbytné konstatovat, že tento závěr není správný a napadené rozhodnutí tudíž nezákonné.

Pokud jde o námitky žalobkyně uvedené pod bodem 4 žaloby, tyto soud neshledal důvodnými. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bylo rozhodnuto ve věci žalobkyně, že žalobkyni nebylo vyhověno, i na základě jakých skutečností žalovaný ke svému závěru dospěl. Napadené rozhodnutí tudíž bylo v soudním řízení správním přezkoumatelné a žalobkyní namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí samy o sobě nebyly způsobilé ovlivnit jeho zákonnost.

VI.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně a jménem žalobkyně podal žalobu a repliku. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142

Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. května 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: M. K.